

det politiske Sammenbrud for hans Parti. Det var en Parole, som ikke meget lignede den; han gik til Valg paa i Foraaret eller i Sommer. Forud for Septembervalget var der i den radikale Agitation ikke Tale om nogen Forbindelse med Socialdemokratiet, hverken en nærmere eller en fjernere Forbindelse. Man afsvor mange Steder enhver Forbindelse med Socialdemokratiet, hvilket ikke undlod at vække en pinlig Opmærksomhed i socialdemokratiske Kredse. Det ærede Medlem gik til Valg paa Parolen: Vi ønsker ikke Venstreregeringen noget ondt, vi haaber, sagde det ærede Medlem Hr. Rode, ikke, at Valget vil betyde en Forandring i de nuværende Styrkeforhold paa Ting, ej heller en Forandring i Regeringens Forhold. Det ærede Medlem vilde støtte Regeringen loyalt og kærligt værne den mod Overlast fra konservativ Side; han vilde passe paa, at Ministeriet ikke blev for afhængigt af de Konservative. Paa den Parole gik det ærede Medlem til Valg i September, og nu kan han i en ledig Time tælle op i Stemmer, hvilken Politik der er mest populær i radikale Venstrekredse: den nære Forbindelse med Socialdemokratiet eller et vist taaleligt Forhandlingsforhold overfor Venstre. Det bliver det ærede Medlems Sag at gøre dette Regnestykke, men det har Interesse ogsaa for os; for vi kan nemlig tælle op med de samme Stemmetal, hvad der rent partimæssigt set er mest fordelagtigt for os, hvor det rent partimæssigt er mest fordelagtigt for os at have det ærede Medlem Hr. Rode, enten i den nære Forbindelse med Socialdemokratiet eller i Nærheden af Ministeriet Neergaard.

At Septemberparolen var en blot og bar Valgmanøvre, beregnet paa at standse Frafaldet, har jeg ikke tvivlet om, og derpaa afgav jo det ærede Medlems Ordførtale i Forgaars tilstrækkeligt Bevis. Den Tale tager ingen fejl af. Den eneste, som muligvis skulde have taget fejl deraf, er det ærede Medlem Hr. Sundbo, men ingen i Venstre tager fejl af den Tale, det ærede Medlem Hr. Rode holdt i Forgaars. Nu, da Valget er overstaaet og Socialdemokratiet efter det ærede Medlems Opfattelse har Vind i Sejlene igen, er det igen den nære Forbindelse med Socialdemokratiet, der er det ærede Medlems politiske Tragten. Intet Offer, i hvert Fald intet Offer af Venstreprincipper, vil være ham for stort for at bevare denne nære Forbindelse. Der var i det ærede Medlems Tale ogsaa adskillige Tilsagn om Støtte for og Samarbejde med

Ministeriet, men Takten til disse Tilsagn slog det ærede Medlem med en Dolk, og det ærede Medlem vil tilgive os, at vi under disse Omstændigheder har vor Opmærksomhed og vore Forholdsregler nok saa meget vendt mod Dolken som mod Tilsagnene.

Vilhelm Rasmussen: Der har i Dagspressen været fremsat nogen Kritik i Anledning af, at Seminarieudvalget har besøgt Sønderjylland for ved Selvsyn at overbevise sig om, hvorledes de sønderjydske Seminarier er indrettede, og da jeg har A svaret for den Rejse, vil jeg ogsaa gerne fra denne Plads meddele nogle af de Indtryk, som Udvalget og de ledsagende Medlemmer af den store Skolekommission fik. Jeg tror, at man straks kan sige, at der vil blive tjent store Penge paa den Rejse for det danske Samfund, fordi vi, der var derovre, konstaterede, at de to Seminarier — det ene ligger i Haderslev, det andet i Tønder — er saa store, hvad Bygninger og andre Midler for Undervisningen angaar, at der paa de to Seminarier tilsammen, naar de rigtigt udnytted, vil kunne rumme ca. 550 Elever, og enhver kan sige sig selv, hvad det kan sige, og hvad man kan spare med Hensyn til Opførelse af Seminarier andre Steder i Landet. Det var to ganske overordentlig store Bygninger med fortrinlige Lokaler. Men paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at jeg blev dybt skuffet over den Maade, hvorpaa man har forsynet de to Seminarier med Lærere. Jeg har nu den Opfattelse, at enhver Statsinstitution i Sønderjylland foruden den almindelige Opgave, som alle Statsinstitutioner har, desuden har en Særopgave, bestemt af Stedet. Selv om Forholdet mellem Danmark og Tyskland nu er et fuldt ud venskabeligt Forhold, er der dog ingen, der kan lukke Øjnene for, at enhver Institution i den Landsdel, der ligger Tyskland nærmest, foruden sin almindelige Opgave tillige har den særlige paa sit Omraade at yde det højest mulige, som dansk Kultur kan yde paa det Felt; for selv under de venskabeligste Forhold er der alligevel en Konkurrence mellem Folkeslagene, hvor de mødes. Alle Institutioner, ogsaa disse to Seminarier, er derfor fredelige Forposter, som har den særlige Opgave paa venskabelig Maade at hævde vor Kultur ved paa Stedet at gøre det bedst mulige Arbejde paa det særlige Omraade. Men en Forpost er jo ogsaa en Udkigspost, en Spejder, som har den Opgave at se til Naboen for at finde, hvad man kan lære af godt hos